

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 869: Phật Dạy Đối Với Tất Cả Pháp Không Nên Trụ Trước, Chính Là Để Trừ Bỏ Cái Bệnh Phân Biệt, Chấp Trước Và Thủ Tướng Của Chúng Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 074)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Năm uẩn, sáu căn, sơn hà, đại địa cho đến tất cả các pháp, thấy đều là duy tâm sở tạo. Phật dạy đối với tất cả các pháp đều không nên trụ trước, chính là để trừ bỏ cái bệnh phân biệt, chấp trước và thủ tướng của chúng sanh, chứ hoàn toàn không dính dáng gì đến tất cả các pháp ở bên ngoài.】

Nếu đánh chết được ý niệm, ý niệm ở đây chính là vọng niệm, là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chúng ta dùng một câu A Di Đà Phật để đánh bay tất cả mọi vọng tưởng, chấp trước. Lúc đó, tất cả sự phân biệt chấp trước sẽ tự nhiên không còn, tự nhiên sẽ đoạn dứt, không cần đoạn mà tự nhiên tiêu mất; đây chính là điểm thù thắng của pháp môn Tịnh Tông. Có cần đoạn phiền não không? Không cần đoạn, không đoạn mà tự đoạn. “Cho nên sự có hay không của tướng, lại càng không liên quan gì”. Cảnh giới tướng ở bên ngoài, có cũng được, không có cũng được, tâm đều không nhiễm trước, tâm đều không trụ, đó gọi là “tướng và phi tướng hai bên đều lìa”, hai bên đều không trụ. “Cho nên lìa niệm chính là chỗ rốt ráo của lìa tướng”, công phu lìa tướng thì cạn, công phu lìa niệm thì sâu, lìa tướng chưa chắc đã lìa niệm, nhưng lìa niệm thì nhất định đã lìa tướng. Lìa tướng có phải là bên ngoài không còn tướng nữa hay không? Không phải vậy, tướng bên ngoài vẫn còn đó, làm sao mà không có được? Đoạn bên dưới sẽ nói rõ điều này.

Nói cho quý vị biết, năm uẩn, sáu căn là nói về thân tướng. Năm uẩn là sắc, thọ, tưởng, hành, thức; đây là nguyên liệu có khả năng tạo ra sắc tướng. Sáu căn chính là sắc tướng được tạo ra: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý; đây là những thứ được tạo ra. Năm uẩn là năng tạo, giống như vật liệu mà chúng ta nói ngày nay,

có khả năng tạo tác; sáu căn chính là căn thân, là cái được tạo ra, đây là nói về cơ thể của chính mình. Bên ngoài cơ thể của chúng ta là sơn hà đại địa, nơi chúng ta nương tựa để sinh tồn. Nói câu này, chính là đã bao hàm trọn vẹn cả tình (hữu tình) và vô tình, không sót một thứ nào, thấy đều gồm thâu trong đó. Những thứ này rốt cuộc là chuyện gì? Từ đâu mà có? Xảy ra như thế nào? Đây là một vấn đề lớn. Từ xưa đến nay, biết bao người thông minh đã nghiên cứu, đã thảo luận, cho đến tận hôm nay vẫn không có một kết luận nào; sách xuất bản thì không ít, nhưng đều là giả định mà thôi, là tự tưởng tượng cho là như vậy, chứ không phải sự thật. Phật đã chỉ ra chân tướng sự thật này cho chúng ta: thấy đều là duy tâm sở tạo. Phật nói trong kinh Hoa Nghiêm, y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới, chính là câu phía trước của đoạn này: “Duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Tâm có thể hiện tướng, tâm là thể, có thể thì đương nhiên có tác dụng. Tác dụng là gì? Tác dụng chính là hiện tướng. Cho nên tướng không thể diệt, tướng là thứ tuyệt đối không thể diệt được. Thế nhưng tướng này có thể biến đổi; biến đổi như thế nào? Tùy theo ý niệm của quý vị mà biến đổi. Nếu quý vị không còn ý niệm nữa, thì cái tướng hiển hiện ra đó gọi là chân tướng, đó là thật. Quý vị vừa khởi tâm động niệm thì liền làm cho tướng đó biến đổi, vừa biến đổi, thì tướng đó gọi là vọng tướng; tướng chuyển theo tâm.

Có một số đồng tu thường đến hỏi tôi: “Thưa pháp sư, gia đình con có vấn đề, thân thể con có vấn đề, không được khỏe mạnh.” Hỏi tôi phải làm sao? Có cách nào không? Có cách. Cầu Phật Bồ Tát phù hộ, đó là giả, đó là mê tín, Phật Bồ Tát không làm được. Trên Đại Kinh thường giảng: Tâm, Phật và chúng sanh, cả ba không sai biệt. Sức mạnh này là ngang bằng nhau. Phật tuy có pháp lực, nhưng quý vị có nghiệp lực; nghiệp lực của quý vị hoàn toàn đủ sức để kháng cự lại pháp lực của Phật, khiến cho pháp lực của Phật không khởi tác dụng, nghiệp lực thật đáng sợ! Trong kinh thường nói nghiệp lực lớn đến mức có thể sánh ngang núi Tu Di, kinh Địa Tạng nói vô cùng rõ ràng, cho nên nghiệp lực là không thể nghĩ bàn. Quý vị ngày nay gặp muôn vàn điều không như ý, muôn vàn sự không tự tại, nguyên nhân là gì? Do chính nghiệp lực của quý vị biến hiện ra; cảnh giới này là do chính quý vị biến ra, tất cả đều là duy tâm sở tạo. Quý vị không thể oán trời trách người, tự làm tự chịu. “Tôi muốn cải thiện hoàn cảnh cho tốt hơn một chút có được không?” Được. Vẫn là đạo lý này, chỉ cần tâm quý vị thay đổi là được rồi! Ý niệm vừa thay đổi, hoàn cảnh liền chuyển hóa. Tôi muốn cơ thể khỏe mạnh, ngày ngày tôi niệm A Di Đà

Phật; A Di Đà Phật là thân kim cang bất hoại. Quý vị tra khắp Đại Tạng Kinh, có vị Phật nào bị bệnh không? Không có. Có vị Bồ Tát nào bị bệnh không? Không có. Tại sao các Ngài không bị bệnh? Vì tâm lý các Ngài khỏe mạnh, trong tâm các Ngài không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cho nên các Ngài không bị bệnh; tướng mạo của các Ngài viên mãn, tổ chức tế bào trong cơ thể bình thường, chẳng có gì phá hoại được. Kẻ phá hoại cấu trúc cơ thể của chúng ta chính là vọng niệm, mà trong các ý niệm thì đáng sợ nhất chính là tam độc. Tam độc là gì? Là tham, sân, si. Ý niệm tham, sân, si quá mãnh liệt, thì cơ thể này làm sao không sinh bệnh cho được? Nhất định sẽ sinh bệnh. Nếu quý vị hỏi, vô lượng vô biên bệnh khổ của tất cả chúng sanh, cho đến sinh tử luân hồi, nguyên nhân căn bản của nó là gì? Chính là tam độc phiền não tham, sân, si. Cho nên Phật dạy tất cả chúng sanh tu hành, trước tiên phải nhổ tận gốc tam độc phiền não, khôi phục lại sự bình thường của thân tâm, thì vận mệnh của quý vị thay đều được thay đổi. Rất nhiều người thích đi coi bói, cái mệnh đó là quả; quý vị phải biết quả từ đâu mà ra? Quả thì phải có nhân, nhân là do quý vị tạo nghiệp. Quý vị tạo thiện nghiệp, tự nhiên sẽ được quả báo tốt, được thiện báo, thì mệnh của quý vị sẽ tốt. Mệnh tốt hay mệnh xấu cần gì phải nhờ người khác xem? Mình tự xem cho mình còn chuẩn xác hơn người khác xem, điều này phải nên biết. Tôi cũng thường khuyên mọi người tu “Bốn điều tốt”: Tồn tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt. Mọi người chúng ta đều có thể tu bốn điều tốt này, thì môi trường và thân tâm của quý vị thay đều có thể chuyển đổi lại, tự nhiên đều sẽ tốt đẹp, đây chính là vì hiểu rõ tất cả do tâm.

“Phật dạy đối với tất cả các pháp đều không nên trụ trước, chính là để trừ bỏ cái bệnh phân biệt, chấp trước và thủ tướng của chúng sanh”, Phật ở trong kinh dạy chúng ta: Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm (Nên sinh cái tâm không trụ vào đâu cả); vô trụ tức là không những pháp tướng không được trụ, mà phi pháp tướng cũng không được trụ. Tại sao Ngài lại chỉ dạy chúng ta như vậy? Mục đích là dạy chúng ta loại bỏ và buông xả đi những căn bệnh phân biệt, chấp trước và thủ tướng này. Từ đây có thể thấy, Phật dạy chúng ta lìa tướng, không phải là lìa bỏ tướng ở bên ngoài; tướng bên ngoài làm sao mà lìa? Cái đó không thể lìa, không lìa được. Phật dạy chúng ta lìa tướng, là lìa đi cái tướng mà tâm chúng ta đang nắm giữ. Tướng bên ngoài, nói thật ra thì không có chương ngại gì đối với việc tu hành chứng quả của chúng ta, đúng như trong Đại Kinh đã giảng: “Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại”, không có chương ngại. Chương ngại nằm ở đâu? Chương ngại là do tâm chúng ta chấp lấy tướng, đó mới là chương ngại.

Lời này nếu quý vị nghe mà vẫn chưa rõ lắm, tôi đành phải nói cặn hơn một chút. Tướng chấp thủ là gì? Chúng ta thường nói, đó là những hình tướng khiến quý vị phải tơ tưởng, bận lòng; thứ này mới chướng ngại. Cho nên trong tâm tuyệt đối không được có sự vướng mắc, có tơ tưởng, có bận lòng, rắc rối đó mới lớn! Nếu quý vị bận lòng về tiền tài của mình, bận lòng về đất đai của mình, đây là tham tài. Quý vị bận lòng về người thân của mình, thì gọi là tình chấp, sự chấp trước về tình cảm. Cái tâm này, chính là cái tâm vướng bận tơ tưởng, gọi là tâm luân hồi, vậy thì những gì quý vị tạo tác đều là nghiệp luân hồi, quý vị làm sao có thể ra khỏi lục đạo luân hồi cho được? Phật dạy chúng ta, hãy đem tất cả mọi ưu tư, vướng mắc này thả đều buông xuống. Thiên hạ vốn dĩ vô sự, chuyện thiên hạ hoàn toàn không liên can đến ta; đã không liên can, lấy đâu ra chướng ngại? Không có chướng ngại. Thế nên thả đều phải buông xuống. Sau khi buông xuống rồi, tâm quý vị liền thanh tịnh, trí tuệ của quý vị sẽ sinh khởi. Tâm thanh tịnh khởi tác dụng, đó chính là trí tuệ Bát Nhã. Cho nên Phật dạy chúng ta không nên trụ trước, là nói về những điều này. Không phải là tất cả các pháp bên ngoài, tất cả các pháp bên ngoài hoàn toàn không dính dáng, cái đó không có liên quan gì.